

De negen kamers van Peter Paul Rauwerda

Toen Peter Paul Rauwerda (docent wiskunde op het Bonhoeffercollege) in juli 2015 een afdruk van zijn hand maakte in een tegel op de stoep van boekhandel Scheltema Amsterdam, leek het voorbestemd dat hij schrijver zou worden. Als illustrator van meer dan vijftig boeken was hij uitgenodigd om samen met beroemde schrijvers als Conny Palmen en A.F.Th. van der Heijden, zijn eigen boeken te verhuizen van het pand op het Koningsplein naar een nieuwe vestiging aan het Rokin. Toen was het proces om schrijver te worden echter al in volle gang. Het boek 'De negen kamers' lag zelfs al bij uitgeverij Lemniscaat. Op 30 september 2016 wordt dit debuut gepresenteerd.

“Ik teken veel. Vroeger en nu nog. Wanneer andere jongens voetballen, zat ik te tekenen. Het liefst ambachtelijk met potloden, verf. En liever geen auto's maar tafels, die een beetje scheef staan. Of muren met een barst erin bijvoorbeeld. Op school viel het natuurlijk op dat ik goed kon tekenen. Klasgenoten en docenten op het gymnasium in Heerlen dachten dan ook dat ik naar de kunstacademie zou gaan, maar ik koos voor een studie econometrie en dus voor vastigheid. Ik was ook goed in wiskunde en vind het nog steeds een fantastisch vak. Ik doceer het nu op het Bonhoeffercollege. Maar econometrie was voor mij toch wel van een andere orde. Ik vond het verschrikkelijk moeilijk, maar heb het diploma gehaald. Waar ik aan begin, maak ik namelijk altijd af.”

Zodra Peter Paul klaar was met zijn studie, besloot hij iets totaal anders te doen. Even geen econometrie meer. Hij liet zijn tekeningen aan een reclamebureau zien en mocht direct beginnen. Ook klopte hij aan bij een uitgeverij voor kinderboeken waar ze juist verlegen zaten om een illustrator.

“Ik kon van tekenen mijn werk maken en daar was ik ontzettend blij om. Ik heb prachtige verhalen geïllustreerd. 'Voetballen in de hemel', 'Florian Knol' en 'Met je hoofd boven water' bijvoorbeeld. Naarmate ik meer tekende, kreeg ik ook wel boeken waarvan ik het verhaal helemaal niet goed vond. Dat stond me heel erg tegen. Toen ontstond ook het idee om zelf een boek te schrijven.”

Peter Paul begon aan wat de eerste versie zou worden van zijn debuut. Dat heette toen nog 'De zeven kamers'. Hij schreef het in de vorm van een episch gedicht. In korte zinnestukjes en met het zelden gebruikte jij-perspectief waardoor de lezer aangesproken wordt en het avontuur als het ware zelf beleeft.

“Van tevoren had ik het verhaal helemaal geconstrueerd. Ik moet de structuur helemaal helder hebben en daarna vul ik het in met dialogen en details die de constructie weer verdoezelen. Die aanpak zag ik in het boek 'Ulysses' van James Joyce dat me ongelooflijk heeft geboeid. Mijn verhaal met alle tekeningen stuurde ik toen naar Querido's Uitgeverij. Dit gerenommeerde instituut nodigde me uit voor een gesprek waarin bleek dat het hen alleen te doen was om mijn tekeningen.”

Querido vroeg Peter Paul om 'Het boek van alle dingen' van Guus Kuijer te illustreren en hij kon zijn geluk niet op. Hij was geaccepteerd in de wereld van illustratoren en kreeg vanaf dat moment ook opdrachten van andere uitgeverijen. Op het verhaal 'De zeven kamers' kwam niemand meer terug. Totdat Peter-Paul het verhaal een paar jaar geleden

herlas en verrast werd door de gave ideeën die erin stonden. Hij besloot het boek te herschrijven en het perspectief, op een aantal fragmenten na, te veranderen in dat van een jongen van 17 jaar: Jonas. Deze jongen lijdt aan verschrikkelijke hoofdpijn. Als er na een inbraak in zijn ouderlijk huis (waar hij op dat moment alleen is) ineens een boek ligt, gaat Jonas op onderzoek uit. In het boek wordt namelijk een mysterieus huis beschreven bij hem in de buurt. Hij gaat de kamers een voor een binnen en beleeft er dingen die doen denken aan de avonturen van Alice in Wonderland.

“Ik had dit boek zelf willen lezen toen ik de leeftijd van Jonas had. Dan had ik ervaren wat je kunt doen met taal. Dan was ik schrijver geworden. Maar ik heb geen spijt van mijn keuze om te studeren want nu ben ik ook schrijver en heb ook nog eens alle bagage van mijn studie, mijn leraarschap en de ervaring als tekenaar en illustrator.”

Peter-Paul liet het manuscript lezen aan uitgeverij Lemniscaat die meteen heel enthousiast was en meteen plannen maakte om het boek uit te geven. In haar folder prijst ze het boek nu aan door het te vergelijken met het werk van Carlos Ruis Xafon en Gabriel Garcia Marquez. Er staan prachtige zinnen in die tot nadenken stemmen. Ook roept het verhaal vragen op. Bijvoorbeeld: waarom zijn er negen kamers in het huis? Een wiskundige kiest natuurlijk niet zomaar voor dit getal. Heeft het te maken met de menselijke cyclus van leven en dood? Of duidt het getal misschien op het streven naar de absolute waarheid? Mooi voor jong en oud om over na te denken. Juist omdat het volgens het boek de vragen zijn waar het in het leven om draait. Als je geen vragen meer hebt, is het leven voorbij.